

CAPÍTOL 1

Tu ja n'ets guape

Encara recordo aquells dies en què era un gos *influencer*, guapo, famós i amb una humana milionària que em concedia tots els capritxos. Aquells dies en què tenia a la meva disposició un llit de metre vuitanta per dormir. Aquells dies en què el meu pèl lluent arrencava aplaudiments, floretes i exclamacions.

Jo era el gos més adorable del món; una criatura nascuda per posar, triomfar i fer diners. Una criatura absolutament flipant. Una estrella canina. Ara, però, tot això pertany al passat. S'ha esfumat, perquè la meva humana ha caigut al mar mentre gravava una pràctica de ioga per penjar-la a les xarxes socials.

—Només fa unes hores d'això. Es pot saber per què parles com si haguessin passat anys?

—A sobre que t'alimentes de la meva sang sense permís, interromps el meu monòleg interior —dic a la paparra que viu enganxada al meu coll.

DEIXA DE FICAR-TE
AL MEU CAP. JO PENSO EL
QUE EM DONA LA GANA.

ÉS QUE ETS
MOLT PESAT.

T'AGRADA EL DRAMA
MÉS QUE A UN ACTOR
D'UN SERIAL TURC.

NO SÉ QUÈ ÉS
UN SERIAL TURC.

—Tant se val. Tu centra't en el que és important: necessitem menjar. Si tu menges, jo menjo. Si tu no menges, tots dos morirem. T'has de posar les piles.

L'okupa que fa hores que em xucla la sang em cau fatal, però té tota la raó.

La Fletxa i el Gordon, una parella de gossos que he conegut al bosc, estan buscant el nostre sopar a les papereres de la zona. Jo em limito

a esperar que portin alguna cosa. No serveixo per remenar la brossa. Què passaria si algú em reconegués? Soc un gos famós. Em moriria de vergonya si un fan em veiés amb aquesta pinta.

És veritat que he perdut el pèl per culpa del disgust que una ona s'hagi empassat la meva humana, però el meu encant continua intacte, i un fan és un fan. Et reconeixen encara que no t'hagis arreglat. A més, això del pèl és temporal.

—Si això que dius fos veritat, no hi hauria gent calba.

Odio aquesta bestiola. Vull que calli per sempre. De quina manera es pot matar una paparra?

—Planejar assassinats és delictes —em provoca ella.

—Doncs denuncia'm a la policia de les paparres. Per una vegada, l'he deixat muda.

La deixo per impossible. És un malson de bestiola.

La Fletxa, el Gordon i jo hem estat donant voltes pel parc que hi ha al costat de la meva antiga casa. Ni tan sols recordo l'última vegada que vaig menjar. El Gordon sí que ha menjat. He vist com es cruspia la màniga d'un jersei que hem trobat enmig d'uns matolls, una caca, closques de pipes, un tros de regalèssia i herba. Després ha vomitat, però això ja és cosa seva. Jo mai no menjo herba. Això ho fan els gats i els gossos de carrer, no pas els gossos guapos i ben plantats com jo.

—Tu ja no ets guapo, col·lega —em recorda l'okupa.

Passo de contestar-li. Que parli sola, si vol. A més, sí que soc guapo i ben plantat. Això es porta a la sang, oi?

—Què dius ara!

—Auuuuu!